

Τζαίμς Ράιτ (1927)

Προσευχή γιά νά γλυτώσω ἀπό τήν ἀγορά

Ἀπαρνέμαι τήν τυφλότητα τῶν περιοδικῶν.
Θέλω νά ξαπλώσω κάτω ἀπό ἕνα δέντρο.
Αὐτό εἶναι τὸ μόνο καθήκον πού δὲν εἶναι θά-
νατος.

Αὐτὴ εἶναι ἡ αἰώνια εὐτυχία

Τῶν μικρῶν ἀνέμων.

Ξαφνικά,

Ἔνας φασιανὸς φτερουγίζει, καὶ γυρνᾷ
κι ἴσα πού τὸν βλέπω νά χάνεται στὴν ὕψη
ἄκρη
τοῦ δρόμου.

Βροχή

Εἶναι τὸ δούλιαγμα τῶν πραγμάτων.

Φακοὶ πλανιῶνται πάνω στὰ σκοτεινὰ δέντρα,
κορίτσια γονατίζουν,
Μιάς κοκκινιάς τὰ βλέφαρα πέφτουν.

Τὰ θλιμμένα κόκκαλα τῶν χειρῶν μου κατε-
βαίνουν σὲ μιὰ κοιλάδα
Παράξενων βράχων.

Ξαπλωμένοι σὲ μιὰ κούνια στὴ φάρμα
τοῦ Γουίλλιαμ Ντάφφου,
στὸ Λάιν Ἀιλαντ στὴ Μινγεσότα

Πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου, βλέπω τὴ μπρούτζινη
πεταλούδα,

Κοιμισμένη πάνω στὸ μαῦρο κορμὸ,
Νὰ τρεμίζει σὰ φύλλο σὲ πράσινη σκιά.

Κατὰ κάτω στὴ χαράδρα πίσω ἀπ' τὸ ἄδειο
σπίτι,

Τὰ κουνούνια τῶν ἀγελάδων ἀκολουθοῦν τὸ
ἕνα τ' ἄλλο

Στὰ μάκρη τοῦ ἀπογεύματος.

Δεξιὰ μου,

Σ' ἕνα χωράφι ἡλιόφωτος ἀνάμεσα σὲ δυὸ
πεύκα,

Οἱ ἀσβουνιές τῶν περσινῶν ἀλόγων

Λαμποκοποῦν χρυσὲς πέτρες.

Ἀκουμπᾷ πίσω, καθὼς τὸ δράδυ σκοτεινιά-
ζει κι ἔρχεται.

Ἔνα γεραιοκόπουλο πλέει πέρα, ζητώντας κα-
τοικία.

Ἔχω χαράμισι τὴ ζωὴ μου.

Ρέμα

Δὲ μπορεῖ νά 'ναι τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου
πού ρίχνει

Κεῖνο τὸν ἄσπρο ἥσκιο στὰ νερὰ ὡς πέρα
Δίπλα στὴν ὄχθη.

Ἀνατριχιάζω λίγο, μὲ τὸ σούρουπο.

Στρέβω κατὰ κάτω στὸ ἀπότομο μονοπάτι
νά βρῶ

Ἄ, οὐ εἵμενε ἀπ' τὸ χρυσάφι τοῦ ποταμοῦ.
Σφυράω ἕνα σκυλὶ τεμπέλικα καὶ τεμπέλικα

Ἔνα πουλὶ σφυράει ἑμένα.

Πολὺ κοντὰ σ' ἕνα μεγάλο ποτάμι, εἶμαι ζων-
τανὸς, στὴ δική μου χώρα,

Εἶμαι σπῖτι πάλι.

Ναί: ἔζησα ἐδῶ κι ἐδῶ καὶ τ' ὄνομά μου,

Ποὺ σκάλισα νέος, μ' ἐνὸς κοριτσιοῦ, εἶναι
γιατρεμένο τώρα,

Καὶ κοιμᾷται τώρα ἀποκάτω ἀπ' τὸν μέσα
οὐρανὸ

Τοῦ δέκατος ἐνὸς δέντρου, κοντὰ στὸ ξύλο.

Εἶναι τὸ πὺ καλὸ νά μένεις ἥσυχος.

Ἀλλά:

Νά, φεύγει κεῖνο τὸ πουλὶ πού μὲ σφύρηξε
ἐδῶ κάτω

Στὸ ποτάμι μιὰ στιγμούλα πρὶν.

Ποιὸς εἶναι; Ἔνας μικρὸς κακομοίρης κοῦ-
κος ἀπ' τὸν Ὀρμὸ Χάτσον,

Παρασυρμένος ἀπ' τὸν ἄνεμο ὡς ἐδῶ, καὶ
χαμένος;

ὦ, ἄς εἶναι δῶ στὸ σπῖτι του καί, ἂν τὸ θέλει,
Μπορεῖ νά εἶναι τὸ σῶμα πού ρίχνει

Κεῖνο τὸν ἄσπρο ἥσκιο στὰ νερὰ ὡς πέρα
Δίπλα στὴν ὄχθη.

Ἀποκριτικὸ σὲ μιὰ διάδοση διὰ τὸ πιὸ
παλιὸ πορνεῖο στὸ Γουήλινγκ, στὴ
Δυτικὴ Βιρτζίνια, κλείνεται

Μονάχος θὰ θλιβομαι,
Καθὼς μονάχος σεργιανοῦσα, χρόνια πρὶν,
κατὰ κάτω στὸ μακρὸς

Τῆς ὄχθης τοῦ Ὀχάιο.

Κρύφτηκε μὲς στ' ἀλήτικα ἀγριόχορτα τῆς
ζούγκλας

Κατὰ πάνω στὸ ρέμα ἀπὸ τὸν κεντρικὸ
ὕπόνομο,

Συλλογισμένος, κοιτάζοντας.

Εἶδα, στὰ κάτω τοῦ ποταμοῦ,
Στὴν Εἰκοστὴ—τρίτῃ ὁδῷ καὶ στὴν ὁδὸ Νεροῦ
Κοντὰ στὸ ἐργοστάσιο ξειδιοῦ,

Τις πόρτες ν' ἀνοίγουν νωρὶς τὸ δράδυ.

Ταλαντεύοντας τὰ πορτοφόλια τους, οἱ γυ-
ναῖκες

Χάθηκαν κάτω στὴ μακριὰ ὁδὸ πρὸς τὸ πο-
τάμι

Καὶ μετὰ στὸ σκοτάδι.

Δὲν ἔξρω πῶς γινόταν

Καὶ μπορούσαν νά πνίγονται κάθε δράδυ.

Τὶ ὥρα κοντὰ στὴν αὐγὴ σκαρφάλωναν στὴν
ἄλλη ὄχθη,

Στεγνώνοντας τὰ φτερὰ τους;

Γιατὶ τὸ ποτάμι τοῦ Γουήλινγκ, στὴ δυτικὴ
Βιρτζίνια

Ἔχει μόνο δυὸ ὄχθες:

Τὴ μιὰ στὴν κόλαση, τὴν ἄλλη
στὸ Μπρίτζπορτ, στὸ Ὀχάιο.

Καὶ κανεὶς δὲ θ' αὐτοκτονοῦσε, μόνο

Γιὰ νά βρεῖ πέρα ἀπ' τὸ θάνατο

Τὸ Μπρίτζπορτ, στὸ Ὀχάιο.